

GOSPODARU, UŠUTKAJ IH!

26. nedjelja kroz godinu, B

Sjećam se, u šestom razredu došao nam je novi učenik koji do tada nije igrao ni nogomet ni rukomet. U svojoj bivšoj školi nije imao uvjeta. I već nakon nekoliko mjeseci nastavnik tjelesnog je odlučio da upravo taj učenik bude vratar naše rukometne momčadi. Svi smo skočili: „Kako to, on nema pojma!“ Nastavnik je odgovorio: „Možda. Još se nije uigrao. Ali ima jako dobre reflekse.“ Tako je i bilo. Eto, to je bila zavist. Susrećemo je u svim razdobljima života.

I danas je o njoj riječ. Evo. Bog je odlučio duha Mojsijevog podariti još sedamdesetdvojici starješina. Međutim, iako dvojica od njih nisu bili došli u šator, i oni su, poput ostalih, u taboru počeli prorokovati. I sad se javlja Jošua: „Mojsije, gospodaru moj, ušutkaj ih!“ Razumljiv je bio njegov postupak. On je prvi Mojsijev suradnik. I kad je već Bog bio odlučio svim tim starješinama dati duha Mojsijeva, ona se dvojica nisu udostojila doći. E, ne može duh Božji samo tako silaziti na bilo kog mu drago! Zsigurno je bila određena doza zavisti u Jošui: eto, on je od svoje mladosti s Mojsijem. On mu služi danju i noću. Ostao mu je uvijek vjeran i nikad nije govorio ludosti niti mrmljao. Ako već Bog nekome treba dati duha Mojsijeva, onda je to ipak on, Jošua, njegov prvi suradnik. A evo, Bog dijeli „kapom i šakom“ svoje darove kud i kamo stigne. Trebe valjda znati tko je Bogu blizak i tko te darove zaslužuje. Tako je mislio Jošua. No „Mojsije je bio veoma skroman čovjek, najskromniji čovjek na zemlji“ (Br 12,3) i velikodušno i nadahnuto odgovara: „Zar si zavidan zbog mene? O kad bi sav narod Gospodnji postao prorok! Kad bi Gospodin na njih izlio svoga Duha!“

Doista je Mojsije bio skroman čovjek, svet čovjek, Božji čovjek. Postupio je po Božju, upravo onako kao i Isus u današnjem evanđelju. Kad su apostoli htjeli zabraniti nekom čovjeku da čini čudesne znakove u Isusovo ime, Isus odgovara: „Ne branite mu!... Tko nije protiv nas, za nas je!“

U svakom se naraštaju javlja taj problem. Zar se nisu još u apostolsko vrijeme žalili vjernici grčkog jezika da se u svakodnevnom posluživanju zanemaruju njihove udovice? Zar mnogobrojni slučajevi zavisti u povijesti Crkve nisu doveli do poznatog izraza „*invidia clericalis*“ – klerička zavist.

Često i mi tako gledamo. Sudimo i zavidimo. Ljute nas ti „gotovani“, ti „pridošlice“. Netko od svoje mladosti nastoji služiti Bogu i, ljudski govoreći, živi neporočno. Godinama se trudi oko dobra, nastoji živjeti u skladu s Božjom voljom. I onda dođe neki zakašnjeli „radnik jedanaestog sata“, i onda se izjednačuje s nama, a koji puta, štoviše, pokupi sve vrhnje.

A poruka je jasna. Prvo: Bog daje darove kome hoće i kako hoće. Zar sam ja pozvan određivati kome će Bog dati darove? Drugo: zar ja stvarno mislim da ću imati manje zato što Bog daje i mom bratu ili sestri? I treće: Bog daje darove na saziđivanje. Važno je da se Crkva po tim Božjim darovima izgrađuje, da su oni djelotvorni. A zavist je uvijek besplodna, samouništavajuća, žučljiva, izvor razdora, mržnje, ishodište mnogih grijeha. Zar nas i Ivan Krstitelj ne uči svojim primjerom kad prostodušno kaže: „On treba da raste, ja da se smanjujem“ (Iv 3,30). Božji su to dari i tko se to usuđuje prosuđivati?

Zvonko Pažin